

Album ngâm thơ “Mười năm mở lại”

Nguyễn Phước Lộc – Ngọc Sang – 2022

Mục lục

ĐẤT NƯỚC TÔI	1
LỜI CA EM HÁT	3
GỌI NHỎ I	3
KHÔNG ĐỀ	4
BUNG XUNG	5
TÌNH YÊU TỔ QUỐC LÀ GÌ	5
MÊ	7
CHÙM HOA ĐÀ LẠT	7
KHÔNG LỜI	8
CHẰNG ĐÀU KHÔNG ĐUÔI	9
CÂU THƠ MẮC LEO	10
SÀI GÒN MUÔN NẼO CÀ PHÊ	10
RU ANH	12
YÊU NGƯỜI NHỎ TUỔI	12
HÀO KHÁCH TRUYỆN	13
EM NÈ	14
CHÓM	14
NHỮNG NHÀ THƠ	15
CHUYỆN TÌNH DẾ NHÍM II	16
HỒNG “HIU” LUÔN	16

◊◊◊

ĐẤT NƯỚC TÔI

(Thương tặng đất nước).

Đất nước tôi
Sự vĩ đại nằm trong điều giản dị
Những anh hùng áo vải chân không.
Đất nước tôi
Lưng tựa Trường Sơn ưỡn ngực biển Đông
Vị trí rồng thiêng cuộn hội phong vân
Nhưng nửa đời giông tố thổi qua đây.
Và nước mắt kẻ sĩ
Đã nhỏ xuống từng đêm.
Bao nhiêu năm ngọn cờ hồng tung trong gió
Để hôm nay
Điều tươi sáng trong tương lai tươi sáng
Trong nửa đời vô hạn đất nước tôi.

Đất nước tôi
Nửa đêm lời ca chen vó ngựa.

Nguyễn Thiệp ơi! La Sơn còn mãi
Giật mình kẻ sĩ buổi loạn ly.
Lời kinh sử có đốt thành ngọn lửa?
Nấu nồi cơm cho dân tộc tôi
Lời kinh sử có cháy thành ngọn lửa?
Đề soi đường cho dân tộc tôi.
Nhưng lời kinh sử vẫn là ngọn lửa
Đốt tâm can kẻ sĩ bao đời.
Phan Bội Châu, Phan Châu Trinh
Trái tim người rực đỏ đến hôm nay.
Đề hôm nay
Điện khí hóa, công nghiệp hóa, hiện đại hóa
Không khác gì lời kinh sử thuở xưa.

Đất nước tôi
Kiếm Nguyễn Hoàng bạt dãy Hoàng Sơn.
Sông Gianh – cọng cỏ lau chờ bao điều khát vọng.
Những con người nhiệt huyết
Còn mãi vì nhau.
Đạp núi băng rừng, mở mang bờ cõi
Lưỡi gươm đêm lửa sáng ánh sao đêm.
Đào Duy Từ mỉm cười nhắm mắt
Tâm huyết một đời có kẻ theo sau.
Đất nước mình còn đẹp nữa phải không!
Đất nước mình còn dài rộng nữa phải không!
Hai chữ hào kiệt lòng người sẽ hiểu
Nhưng tám lòng sẽ sáng mãi với trăng sao.
Lịch sử công bằng – Thời gian chân chính
Cát bụi thời gian sẽ vùi chôn những điều huyền hoặc, những điều phi nghĩa
Nhưng ngọn đèn lịch sử sẽ soi rọi những bậc anh hùng
Những anh hùng từ nơi làng xóm
Những anh hùng từ nơi vàng son điện ngọc
Họ đều có tình yêu lớn nhất
Là tình yêu đất nước mình.
Lịch sử công bằng lắm
Ta hãy cúi đầu và lắng nghe lịch sử
Kể chuyện đất nước mình.

Đất nước tôi
Có Đặng Dung mài gươm dưới bóng nguyệt.
Đất Quảng Bình, bên dòng Nhật Lệ
Người anh hùng uống nước thuở còn thơ
Với Điện Biên: cờ bay rợp đỏ
Về Quảng Bình: mắm Tréo vẫn còn ngon!
Đất nước tôi
Có Hà thành – rồng bay muôn thuở
Có Sài thành – hồn ngọc viễn đông
Có Tây Nguyên hùng vĩ
Có Cà Mau – mũi chạ A-si-an
Có Phú Quốc – nước giàu là đây

Có Cam Ranh – vịnh sâu biển lặng
Có Hạ Long – cảnh đẹp thần tiên
Có Vũng Tàu – tháp sáng cả tương lai
Và dãy miền Trung – nặng gánh đôi đầu.
Vùng Thanh Nghệ lòng người kiên định
Gây tâm vong cảm vào trang sử
Sinh mệnh mình là cát bụi quê hương.
Đất nước tôi, lòng người một mối.
Tình sâu không nói bằng lời
Mà trong ánh mắt, nụ cười cho nhau.

Đất nước tôi qua năm dài tháng rộng
Chuyện buồn vui giăng xé với thời gian.
Dưới cờ hồng – tương lai bay phấp phới
Dưới cờ hồng – nhiệt huyết mãi không tan.

◊◊◊◊

LỜI CA EM HÁT

Tiếng hát em mang cả tấm lòng
Và vút tình anh tận tầng không
Lùi nhịp thời gian anh vời lại
Cho tuổi bằng em để nhớ mong.

Anh cảm lời ca em khi đã
Thầm thương trộm nhớ một người kia
Tự hỏi trời duyên sao trêu ghẹo
Sao em không hát sớm hơn đi?

Anh muốn lời ca em gần lại
Trời riêng một buổi ka-rao-kê
Em cho anh cả trời thương nhớ
Một mình em hát để anh mê
Em ạ bây giờ anh lại hỏi
Lời ca thoáng chốc cũng bay đi.

Em ơi gói trọn lời ca lại
Trộn với tình anh một thuở nào
Mười năm sau gặp mình mở lại
Tiếng hát em còn xao xuyến xao!

◊◊◊◊

GỌI NHỎ I

Chỉ là gọi nhỏ thế thôi
Để anh vẫn biết bên đời còn em
Tĩnh đầu giấc mộng chợt thềm
Hai bàn tay nhỏ gói thêm nụ cười.

Chỉ là gọi nhỏ à ơi

Em ngồi vạch áo cho ruồi nó bu
Tắt tắt ướt đầm lời ru
Đong đưa một giấc tối hù ca dao.

Bà Trung cắt áo chiến bào
Lưng voi gọi nhỏ ào ào bão nghiêng
Xuân Hương thể thọt ưu phiền
Lưỡi đao thanh tục chặt xiềng xích gông.

Người yêu bé bỏng còn không?
Cánh dầu xoay tít theo chong chóng đời
Anh nhìn mút ánh mắt rơi
Lời yêu gọi nhỏ xa vời quay quay.

○○◇○○

KHÔNG ĐỀ

Nỗi buồn biết giấu vào đâu
Treo lên chót mũi núi cao hắt xì
Ấy là cảm mạo nhiều khi
Mắt khe nước nhỏ giọt chi nặng đầu

Nỗi buồn giấu biến đi đâu
Nuốt vào trong bụng ghen ngào chén cơm
Ngoác mồm muốn ngoáy cọng rơm ⁽¹⁾
Rạ đồng ai đốt khói thơm buổi nào!

Bạn bè cơm áo cho nhau
Giăng trong mắc cửi chợ cầu phố xe
Giai nhân thấp chũn le te
È lưng gánh cái nắng hè vào thu.

Một mình quán sợi lu bu
Kết thành một chiếc xích đu không người
Cùng anh lên nhé em ơi
Gió bay hự hự đừng rời lấy nhau

Bàn tay với lấy trăng cao
Ngắt ngang một cái cài vào tóc em
Trắng vàng huyền sử nhá nhem
Đêm nay sẽ đọc rõ thêm tóc huyền

Bé nè răng khênh môi duyên
Vành cong cửa khuyết chiếc thuyền qua sông
Nhấp nhô trong cái bình bông
Bờ xa lẳng lắc ngựa hồng hí vang.

(1) Câu thơ còn có phiên bản khác là “Người tình bay thoảng cọng rơm”.

◊◊◊

BUNG XUNG

Bung xung là cái chi chi
Chả thềm hiểu rõ cái gì bung xung
Không cùng cho tận không cùng
Trắng đen lẫn lộn cho bung xung nhùng.

Lòng người lăm những bung xung
Ghét cho chí chết vờ mừng gặp nhau
Lá trầu trả lại miếng cau
Đem thương nhớ trả cho bầu rượu tắm.

Hai nàng nếu lấy chồng chung
Cho thành tổ quạ lung bùng rồi ren

Nhà hàng túi chẳng xu teng
Bung xung ăn nhậu, cái beng-chạy ào

Lăng nhăng mây giữa trời cao
Đen rồi trắng xóa đỏ ào nước nô

Lửa loang góc phố tàn tôi
Bung xung những kẻ chuyên hôi của người

Nào đêm mộng mị mưa rơi
Bung xung tóc rối ẩm hơi chỗ nằm
Ngật ngờ đếm lá hỏi thăm
Tình duyên năm mới đừng dầm ớt cay.

Bung xung chén rượu vắn quay
Bạn bè nghiêng ngả cái say đến gần
Mụ người tình vầy bản thân
Con đường năm cũ hỏi rằng ở đâu?

Lẽ nào mãi tận ngày sau
Tình ơi vẫn thế, nhĩ nhàu bung xung
Bàn chân dẫm một cái đùng
Con đường Trần Phú lá tung không rơi...

◊◊◊

TÌNH YÊU TỔ QUỐC LÀ GÌ

Có ai biết tình yêu tổ quốc là gì không?
Mà thiên hạ đồn rầm
Sách vở nói lung tung
Trẻ con vẫn thường ê a đọc
Loa nhân sinh ngàn năm vẫn ra rả
Về tình yêu tổ quốc
Nhưng nó là gì cơ chứ?

Có người mang ra tô vẽ
Có người thương vay khóc mướn trong nỗi u hoài
Có người làm môi trong bàn nhậu
Cung ly hí hửng về cái gọi là tình yêu tổ quốc.

Đứa bé ăn xin ven đường
Không hề biết về tình yêu đó
Nó chỉ quan tâm đến cái đói
Những người thường nói về tình yêu tổ quốc
Không hề biết cái đói là gì
Và hình như quên đi đứa bé
Nhưng đứa bé ấy! Có phải là một phần tử cấu thành tổ quốc không?
Và có ai yêu cậu không?

Có người sống chết vì gia tộc
Và đánh đồng gia tộc với tổ quốc
Ôi! Nhét con voi vào tủ lạnh ⁽¹⁾
Vó ngựa Nguyên Mông không dẫm nát được bãi cỏ họ Trần
Nên dải đất sông Hồng vẫn nguyên vẹn đến tận ngày nay.

Tình yêu tổ quốc bao gồm hai khái niệm:
“Tình yêu” và “Tổ quốc”
Không ai định nghĩa được tình yêu
Còn tổ quốc là gì?
Là làng xóm tôi cư ngụ
Là đất nước tôi sống
Là khu vực
Là châu lục
Là trái đất
Là thái dương hệ
Hay là cả vũ trụ này?
Có một người rong ruổi giữa đường và hét toáng:
“Tôi yêu cả vũ trụ này”
Điên hay không điên?

Mẹ ngồi khâu áo cho con
Đèn khuya lay lắt như cuộc đời vốn có của mẹ
Tình yêu tổ quốc nằm trên từng đường kim mũi chỉ
Và như giọt máu trên mũi dao
Nhỏ hoài không dứt
Của những người cam tâm hi sinh cho đất nước này
Để mai sau những đứa bé được ê a:
“Con yêu bố mẹ ông bà”.

Có giọt sương đêm
Khuya nào cũng rơi
Thấm từng thớ đất
Câm lặng qua ngàn năm vạn kiếp
Có lẽ nó cũng yêu tổ quốc này lắm
Nhưng nó không biết nói như con người béo lẻo.

(1) Một chương trình quảng cáo “Nhét con voi vào tủ lạnh” trên truyền hình.

◊◊◊

MÊ

Thôi đành lỡ một chuyến đò
Tím trời ảo tưởng từng mờ áo ai
Một mai sẽ gặp ngày mai
Anh đem đốt hết tháng ngày đen thui

Tiến là một bước thoái lui
Hên là quà tặng do xui tạo thành
Vóc người cộng khối mong manh
Tâm hồn gọi cảm màu xanh hữu hình

Đẹp bằng cái móng của xinh
Xinh thua xa nụ cười tình dễ thương
Lá là biết tả sao nhường
Em ngồi ngả ngón: dễ thương quá trời

Bơi bơi trong cái hồ bơi
Như anh chập chững chụp vời lung tung
Nào ngờ em nhảy cái ùm
Cái phao mềm mại phải tum “lục” liền.

Nắng soi bên giậu hàng hiên
Hoa nhài hoa lý vẫn diên như thường
Tội tình mấy cái mùi hương
Cuồng thơm hơi thở đêm nhường chúng ta

Trần gian ô cửa chui qua
Hoa cành lá hẹ anh ngà ngà say
Đắm mê vút hết tháng ngày
Giật mình chợt tỉnh, tóc mây cuộn tròn
Rồi nè má ửng môi son
Tỉnh rồi lại muốn mê hơn những ngày.

◊◊◊

CHÙM HOA ĐÀ LẠT

I.

Đôi nghiêng choãi xoạc chân dài
Hồ thơm nhấp nhòe những ngày lẫn tăn
Phong phanh cúc ngực mở dần
Chút thân nhục thể tan dần kẹo the.

II.

Chùa chiến lạnh lắm sư ơi

Gói chần kinh kệ gấp hơi hướm buồn
Chùng đầu lạnh ngón tay thuôn
Xui cho mỡ lạc cùng chuông gõ nhâm.

III.

Con chim đứng đợi mà kêu
Đôi chề khoác áo gấm thêu sọc rằn
Bậc thang từng bước lần khôn
Đi vào xanh biếc băng khuâng lối nào.

IV.

Thông xa chỉ thấy nhọn đầu
Chọc vào cái khoảng nâu nâu da trời
Dã quỳ biến mất tấm hơi
Dọc đường đụn rạ có nơi cũng vàng.

V.

Con đường cuống quít vòng qua
Mây bay lẩn quẩn khói nhà ai phun
Vắng teo, trời lạnh, mưa phùn
Chớp thời cơ đó, tôi hun má nàng.

VI.

Ngôi nhà Pháp thuộc gió lay
Bây giờ ta vẫn cứ xài êm ru
Từng đôi ống khói gập gù:
“Cái thời xa lắc hình như cũng gần”.

VII.

Ngọt ngào đất đỏ ba-zan
Nuôi thông lớn phồng cành ngang dọc dài
Xiên xiên dốc đỏ chia hai
Con đường đất đỏ lại dài thêm ra.

VIII.

Bò con ị bậy bên đồi
Hoa thơm nức mũi chẳng hôi chút nào
Áo len thiếu nữ mặc vào
Che đi hai khoảnh núi cao đặng đầy.

◊◊◊

KHÔNG LỜI

Ánh đèn bọc lấy hạt mưa
Mang theo bong bóng cũng vừa vỡ tan
Hắt qua bên nó xiên quàng
Bên đây trú ngụ một hàng lơ chân
Gói khăn cuốn chặt vào thân
Áo mưa hoang hoải người lẩn thành ma.

Hình như một chốc thoáng qua
Tôi xoay người lại thế là chạm em
Qua đôi kính ướt kèm nhèm
Tôi nghe khe khẽ biết thêm không nhiều
Hình như gió lẻ hơi xiêu
Hình như thoáng lạnh nhẹ hều em run
Hàng hiên em bước mộng lung
Chiếc xe em cũng ngập ngừng đạp-thôi
Hình như máy cũng nổ rồi
Hình như bóng vỡ hoang trời mưa xuôi
Bàn tay lóng ngóng ngâm ngui
Em chậm chậm chở ngậm ngủi vào đêm.

Hạt mưa vẩy lấy ngọn đèn
Loanh quanh tôi bước ướt nhem mũi giày.

◊◊◊

CHẲNG ĐẦU KHÔNG ĐUÔI

(Đêm nay lại thức bùi ngủi. Ô hay người vẫn không đuôi còn đầu).

Đêm nay lại thức một mình
Thối quen muốn bỏ tròng trĩnh lại thôi
Màn hình run rẩy bồi hồi
Nhặt nhòa như thuở còn ngồi bên nhau

Nhớ thương viện dẫn vào đầu
Câu thơ vẹo cổ chẳng đầu không đuôi
Nè đây một muống ngậm ngùi
Mỡ hành nước mắm chiên xù cả lên

Không! Không! ai chớ bắt đền
Ái tình là món không tên làm càn
Cứ ăn quáng hầy ăn quàng
Ngon thơm trong cái tắc gang khét vàng

Rau dưa thương cải hoa vàng
Bướm ong đung đỉnh lang thang chợ tình
Em này nhan sắc hơi xinh
Em kia không xấu gọi mình bằng anh

Hoa vàng thương trộm rau xanh
Nồng nàn cay xé mùi hành tỏi tiêu
Tôi còn lại được bao nhiêu
Giấc mơ vung vẩy cho tiêu tán đường
Ờ thương một rô tình thương
Vít vung cho tắt, lại đường đầy thêm
Chả thềm phen đậu đậu phen
Gió lùa phôi rộng bụng tuênh ái ân

Đêm nay mình thấy nhẹ bâng
Vì chung nhận thấy vàng trắng không già
Tôi nằm đợi giấc mơ xa
Tiếng xe văng vụt qua cái vù.

◊◊◊◊

CÂU THƠ MẮC LỆO

Khi bạn thấy câu thơ mắc lệo
Là cuộc đời lệo tẹo rồi tơ duyên
Khởi bụi đầy trời xe ùn ùn tắc
Đẩy từng người mắc lệo chỗ vòng xoay.

Bạn đánh bài con “heo” không xuất được
Vận may còn mắc lệo ở bàn chân
Mây vẫn vũ thở mưa đêm sườn sượt
Có bóng người mắc lệo với áo com.

Con chim chuyền mắc lệo ở cành cây
Nhảy nhót hoài cho cái cẳng tong teo
Xanh xon xốt lá me rơi phố thị
Lệo vào lòng kẻ hờ vĩa hè chênh.

Bạn lại thấy câu thơ mắc lệo
Muốn tìm vắn, nó trốn nhủi vào tim
Thôi! Cho nó chạy rong trong từng huyết quản
Mệt mỏi rồi nó sẽ phụt ra tay.

Cuộn phim đang chiếu, cuộc đời đang diễn
Có hai người mắc lệo với hơi quen.

◊◊◊◊

SÀI GÒN MUÔN NẸO CÀ PHÊ

Sài gòn muôn nẻo cà phê
Bao nhiêu nấm mốc chẳng hề ế đâu
Cho người một góc đen nâu
Tranh tranh tối sáng ngổ hầu vờn nhau.

Nơi lộng kính nơi quê mùa
Cũng như gái góa giả vờ nai tơ
Nơi khúc khuỷu nơi lững lờ
Cố tình để giọt cà phơ phạc người

Có nơi hăm hồ lô thôi
Có nơi thanh lịch gái ngồi tréo chân
Có nơi hun hút đường hầm
Lỗ chui nhỏ xíu chết bầm cạ Tây.

Có người chiêm nghiệm nhâm nhi

Dòng phê luân chuyển người đi kẻ về
Có người khuấy cốc cà kê
Xáo tung câu chuyện bên lê nỏ ran

Em này ăn mặc hở hang
Sao anh lơ đãng em càng buồn thêm
Em này cổ kín như nêm
Anh ơi hãy cúi ngó thêm vài lần

Ủa gì tíu tíu tò te
Để anh chút gáy khỏe re ỡm ờ
Dung nè mình sẽ đu đờ
Vân ơi nhớ lắm! Bao giờ mới nguôi

Mấy em “ba-bếp” lui cui
Pha bao ngon ngọt rồi chùi miệng không
Ly tan vỡ bọt phồng phồng
Chơi thêm đá cục đừng nồng... nhớ không!

Ván bài vầy cuộc chưa xong
Đỏ đen máu lấm đi tong thời giờ
Anh Y anh Z lơ ngơ
Lần đầu cách mặt ngăn ngơ ví tiền.

Người điên chẳng biết mình điên
Nên chi sung sướng hơn xiên chúng ta
Cà phê nhập cuộc phòng trà
Đêm đêm tiếng hát tiếng ca dập dờ
Hát xong nốt nhạc cho đời
Có nàng ca sĩ nhìn trời tắt sao.

Hẹn nhau thậm thụt thì thảo:
“– Ở đây chẳng có thằng nào ngó đâu”.

Ơ kìa trốn vợ đi đâu
Mong mai một nọ nước dầu hòa tan.

Xanh xanh đỏ đỏ vàng vàng
Đầy đưa đưa đẩy vài hàng xã giao
Mình bàn công chuyện đi nào
Thẳng cong đắng ngọt trộn vào mới ngon.

Sài gòn muôn nẻo cà phê
Sáng đi lạc lối chiều về lê thê
Người điên chẳng biết cà phê
Thế nên chẳng dãi dầm dề đắng môi.

◊◊◊

RU ANH

Tóc dài lắt lẻo lắt leo
Sợi mong mỏng mảnh muốn khều ngại thôi
Thơ tình hót mãi nhàm rồi
Anh ơi hãy “kít” và thôi nói nhiều

Nè nè em có vòng eo
Lượn quanh một dốc đèo treo... lên mây
Ru anh giấc ngủ thơ ngây
Căng tròn ngực mộng em bày biện ra
Ngả mình ư ử em ca:
“Cõi trần gian chỉ có ta và chàng”

Em thương chàng vốn đa mang
Dấu xưa nước mắt nhỏ vàng trắng râu
Ba năm gió lộng chân câu
Mang theo lưu luyến đâu đâu tác trời
Chàng về lộng kính tình thôi
Treo thành kỷ vật để rồi hãy quên

Trúc xinh trúc mọc bờ kên
Em xinh vì đã ở bên với chàng
Thương chàng lại cứ đa mang
Khư khư giữ lấy bóng hàng thông reo

Lời ru thuyền sóng buông neo
Em trang trải nắng và nheo mắt nhìn.

○○◇○○

YÊU NGƯỜI NHỎ TUỔI

(Tặng KT).

Anh muốn gặp em ôn bài thơ đã tặng
Từng câu từng chữ thấy mà thương
Màu mực chưa phai mà tình đổ xuống
Anh thót lòng như xe dốc không phanh.

Anh muốn gặp em ôn ngày xưa tháng cũ
Đếm lần nhả trên khóe mắt giai nhân
Em có khứng yêu người nhỏ tuổi?
Anh ngả lòng mình nũng nịu để... lần khân.

Anh miết bờ môi cà hết dấu thời gian
Trên đuôi mắt nhọc nhằn em ngày ngày rong ruổi
Bánh xe mấy vòng em quay cả chiều nóng hổi
Lặn lội thân cò chấm mút chuyện rủi may.

Bỏ lại sau lưng đời thường lắm chuyện
Vào địa đàng anh cởi áo cho em

Bao nhiêu trắng trẻo anh xây thành bút tháp
Lộng gió ru hời – tút tút đứng ôm em.

◊◊◊

HÀO KHÁCH TRUYỆN

Buổi Lâm Xung thông đồng Tiều Cái
Chính nghĩa liên minh có khác gì ma quỷ liên minh
Phản khách thành chủ nói sao cho xuôi được

Nếu mưu Ngô Dụng không thành
Nếu Lâm Xung không giữ lòng trượng nghĩa
Nếu Tiều Cái không xui quỷ thần ghen ghét
Thì làm sao Tống Giang khư chiếm ngọn cờ “Hành Đạo Thế Thiên”.

“Khoan dung kẻ vô đạo là cái cường của người quân tử
Chết mà không sợ là cái cường của kẻ anh hùng” ⁽¹⁾
Lâm Xung chạnh xót thương người cùng khổ
Người chẳng đang tâm lập đầu danh trạng
Nên trời cho không chết ở sa trường
Được trở về đất mẹ với nguyên mảnh hình hài
Trước Tiều Toàn Phong nhún mình khiêm hạ
Nên cả đời chẳng ngã ngựa sây chân.

Trọng nghĩa khinh tài, coi vương hầu như cỏ rác
Tiều Toàn Phong chứa chấp kẻ anh hùng
Và cả ác nhân
Nhập nhằng trắng đen
Sao mắt người không sáng thêm chút nữa
Đề biết rằng giữa lẫn lộn thị phi
Giữ trung chính là điều không phải dễ
Chống đục lặc bên trong
Chống xô lệch bên ngoài
Người bông bột nam nhi, cay đắng trăm bề.

Ngọc Kỳ Lân đất bắc
Mà xử việc không tinh
Cả nể bao phen rầy rà năm bảy tháng
Lòng dạ đáng cướp có bao giờ được sáng trong!
Nuôi tiểu Át bao năm mà còn ngờ vực
Thì tin vợ đồn tởn hừ là điều dễ hiểu.

Tài hoa nhưng sắt đá
Từ kếp phụ mà Yên Thanh bước ra chính diện sân khấu
Giữa âm ào biển động
Như thuyền cưỡi sóng nhấp nhô
Rồi thênh thang biển lặng
Ngắm mặt trời lên xuống giữa thông dong
Khi vai chính – Ngọc Kỳ Lân đã chết chìm.

(1) Tác gia Học giả Nguyễn Hiến Lê đã đề cập về đạo Trung Dung trong tác phẩm Sử Trung Quốc - phần 1 chương 1 Khôi Trung Hoa (trang 11): “Khoan nhu mà dạy tha thứ kẻ vô đạo, đó là cái cường của người nam, quân tử theo đó. Nằm trên áo giáp, bình khí, chết mà không sợ, đó là cái cường của người bắc, kẻ anh hùng theo đó”.

◊◊◊

EM NÈ

Em nè, mình đã gặp nhau chưa?
Chỉ thấy lòng hoang kiến cỏ đùa
Em bước hồn nhiên như chưa từng hẹn
Và thế đường loang nắng bốn mùa.

Em nè, mút nhẹ chút cà phê
Ngọt đắng đầu môi những hẹn thề
Gặp nhau chút xíu đừng nhưng nhớ
Cái nét đa tình đánh “chít” đi!

Em nè, thỏ thẻ chút Anh văn
Lúng liêng cặp mắt gái muốn chòng
Thôi thì nói phút cho dễ hiểu
Tiếng Việt trao nhau những mặn nồng.

Em nè, khuấy mãi bọt lòng anh
Đắm đuối thương nhớ lại ngập tràn
Đêm qua bạo gởi em tin nhắn
Hồi âm sóng vỗ đợi đá gành.

Em nè, mặc niệm cho trang giấy
Giải bày một khúc tuyệt tình ca
Người đầu mà nhát như con thỏ
Ngại ngừng xa lắc chuyện vu vơ.

Em nè, năm bốn ba hai một...
Đừng tính chi nhiều chuyện được thua
Ví có yêu anh mà nghĩ ngại
Tha thiết bao nhiêu cũng bằng thừa.

◊◊◊

CHỚM

Mình xa nhau nửa mùa hoa đương nộ
Chưa bằng lãng chiều chưa kịp tiếng ong ve
Khi môi thơm còn bên lên nốt ruồi hè
Cánh phượng bùng, rực cháy cả tàng cây

Mình hôn nhau khi tay còn chưa ấm
Mùi rạ thơm như thốt cả tiếng cười
Cây nấm vươn mình Tiên Dung cười ngật nghẻo

Đất nước trần trường Đồng Tử hát chính khí ca

Chính khí ca là sấm gươm chớp lóe
Là lụa Hà Đông trải nắng lợp quê mình
Là máu chảy về tim phù sa ngẫu đỏ
Loang thắm hồng đào nước mắt Mỹ Châu rơi.

◊◊◊

NHỮNG NHÀ THƠ

(*Tặng những nhà thơ và VMH*).

Hãy yêu nhau và uống lời mật ngọt
Hớp đầy ngum nước của trường sinh
Em có điệu đà đôi vầng nhật nguyệt
Anh có lời tình ngựa trống gà ô.

Ai đã viết câu thơ ngày xưa cũ
Mà ngờ đâu chứng nghiệm cả một đời
Qua miền quan họ ngựa ô còn rong ruổi
Phù Đồng vượn mình cỡi giáp lạy mười phương.

Những nhà thơ thường ôm trăng theo cả cuộc đời
Lời sáo mồn hay diễm lệ của thi ca
Hay tình vẫn nặng cho những kẻ làm thơ
Hay năm tháng cha ông Huy Cận đã từng cảm thán
Từ Hàn Mặc, Xuân Diệu rồi đến Chế Lan Viên
Tống Đường thi và cả Nguyễn Du
Trăng còn soi sáng bao nhiêu là thế hệ
Năm ấy trăng treo ngoài cửa sổ
Nỗi buồn lơ lửng
Niềm vui tựu thành, thể mới thành thơ.

Những nhà thơ thường yêu hoa lắm
Dạ lý anh hùng hay hoàng hoa vô mộng ⁽¹⁾
N như chén rượu Hoàng Chương vị không còn đắng
Người bên lều ôm cả màu hoa nhỏ
Đóa tình tỉ muội vẫn là rung
Trang sách cũ đọc nốt lá thư tình
Tiếng cười chao liệng cả mùa xuân.

Những nhà thơ thường hay hoài cổ
Mà hiem khi vung bút tới tương lai
Tôi đọc nhiều lắm những trường ca đoản khúc
Vẫn ít gặp nụ cười lóng lánh đá hoa cương
Nên yêu lắm những người thơ cách mạng
Là lời ngờ nghếch của thế tục lợi danh
Thép đúc thành người
Sống chết chỉ vì lời hứa với tương lai
Bao nhiêu hùng tài đại lược

Không bằng quả cảm chính nhân
Xin cúi đầu trước những bậc tiền nhân
Cho hôm nay bài thơ không nhỏ lệ
Mà nhuộm màu sắc thắm áo chàng văn

Bài thơ chảy mãi băng băng
Qua miền ghềnh xiết vạn phần mê ly
À ơi chấp cánh cho người
Hành trang là cả bầu trời cỏ hoa.

(1) Câu thơ còn có phiên bản khác là “Dạ lý anh hùng hay hoàng hoa vô mệnh”.

◊◊◊

CHUYỆN TÌNH ĐỂ NHÍM II

Lụy tình chỉ khổ mà thôi
Tội cho chú nhím một đời thèm mong
Đế ơi có biết này không
Tiến thì cụt ngõ lui không đành lòng
Bỏ thương vương tội lông nhông
Thôi đành “còm kiểc” thỏa lòng ước ao.

Vợ nhà réo gọi lao nhao
Hoa quỳnh thương ngoạn cho hau hấu nhìn
Tài hoa dúi sắc kinh kinh
Chích cho nét họa để mình rung tê
Dâm tình lêu lếu bùa mê
Dưới – cây bút nhọn trần trê sinh tình.

Nhím ơi! Đế có một mình
Dám chơi thì phải gia đình vứt đi
Chân trời góc biển vu đi
Anh hùng chơi thế – chẳng chi tiếc mình!

◊◊◊

HỒNG “HIU” LUÔN

Tránh xa khỏi một góc đình
Trúc xinh đứng ở vũng sinh nhếch nhia
Chuyện gần nói lại cho xa
Thẹn gò trong cõi ta bà nhớ nhăng
Có nàng thực nữ tiết hăng
Bẹo hình bẹo dạng con trăn trong lòng.

Một chàng nồm chạy không không
Cái quần trẻ bẹn giờ mông trắng nhờ
Ngồi mơ mộng – đứng làm thơ
Vũng sinh bên cạnh – trắng mờ ôi thiêu
Ngậm tằm chẳng nói thêm nhiều

Vì chưng kẹo ngọt mỹ miều giai nhân.

Khung hình bức họa truyền thần
Mười phân chỉ được một phần giống thôi
Vô hồn ánh mắt không lời
Thần đâu chả thấy, thấy xôi thịt đầy.

Đài Loan “tình củm” ngất ngây
Sạn to sạn nhỏ rơi đầy trong phim
Cảnh trời lấp ló bướm chim
Bướm kia thấp thoáng, còn chim lò mờ.

Tiêu phu già khụ nên ngơi
Đừng mang dao búa lời khơi hù rừng
Cương thi nhảy dựng tung tung
Phim hài một buổi cuối tuần rảnh rang.